

15 OCTOBER 1923

No. 20

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Laat uw licht alzóó schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.

Mattheus 5 : 16.

Conferentie-toespraak van President Anthony W. Ivins.

De aard van maatschappelijke en godsdienstige wetten. —
Gepaste verwantschap tusschen kerk en staat. — Het woord
van den Heer betreffende geestelijke en tijdelijke zaken.
(Gehouden in de 93e Jaarlijksche Conferentie 8 April 1923).

Botsing het resultaat van de onwetendheid der wet.

Ik heb mijzelf dikwijls afgevraagd wanneer ik over de jongste gebeurtenissen nadacht: Staan wij, moderne menschen, die leven in het meest verlichte en vooruitstrevende tijdperk der wereld-geschiedenis, met de ondervindingen, van het verleden om ons te leiden, en wetenschap van de toekomst, zooals het beschreven is door de profeten van ouds, boven deze onnoodige, onverantwoordelijke, verkeerde meening van vriendschapsbetrekking die bestaat of zoude bestaan tusschen de Kerk en den Staat? Maken wij behoorlijk onderscheid tusschen onze verplichting van gehoorzaamheid aan de burgerlijke wet, in de administratie van aardsche zaken, en onze verplichting aan de Kerk, die de goddelijke wet vertegenwoordigt, gegeven met het doel om den mensch te bereiden voor toekomstige heerlijkheid en verhooging in het Koninkrijk der hemelen? Daar waar tusschen die twee strijd bestaat, is het duidelijk het resultaat van hetzij onwetendheid, hetzij moedwillig misverstaan van de burgerlijke, zoowel als de geestelijke wet.

*De Heer heeft duidelijk gesproken over geestelijke en
tijdelijke zaken.*

Bij het begin van een Evangelie-bedeeling heeft de Heer altijd duidelijk gesproken, de plichten uiteenzettend van diegenen, die zijn Woord aannemen, betreffende geestelijke en tijdelijke zaken beide, en na ons op onze plichten gewezen te hebben, is het aan ons om aan te nemen en te volbrengen, en aldus de toekomstige en tegenwoordige zegeningen te winnen, die ons toegezegd zijn indien wij de wet onderhouden, of te verwerpen, gelijk wij het wenschen. Zijn woord aan ons over deze belangrijke vraag in de tegenwoordige bedeeling, waarop ik uw bijzondere aandacht wensch te vestigen, is geen uitzondering.

Gods Woord aangaande deze belangrijke vraag.

In de vroegste geschiedenis van de Kerk werd er over de goede verstandhouding gesproken, die zoude bestaan tusschen de Kerk en den Staat, en opdat er geen verkeerd begrip zou ontstaan betreffende deze belangrijke vraag, werd het volgende aangenomen en bekend gemaakt, en is sinds dien tijd de erkende houding van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik lees in Afd. 134 van de Leer en Verbonden :

„Wij gelooven dat landsregeeringen door God ingesteld werden voor het nut der menschen, en dat Hij de menschen voor hunne handelingen met betrekking tot dezelve verantwoordelijk houdt, hetzij in het maken van wetten of het toepassen derzelve, voor het welzijn en de veiligheid der maatschappij.

Wij gelooven dat geen regeering in vrede kan bestaan, tenzij zulke wetten ontworpen zijn en onschendbaar gehouden worden, zoodat aan elk persoon de vrije uitoefening zijns gewetens, het recht en bestuur van eigendom, en de bescherming van het leven verzekerd is.

Wij gelooven dat alle regeeringen noodzakelijkerwijze burgerlijke beampten en overheidspersonen behoeven, teneinde de wetten derzelve te handhaven, en dat naar dezulken, die de wetten in gelijkheid en gerechtigheid willen bedienen, gezocht en zij ondersteund zouden worden door de stem des volks (indien een republiek), of den wil van den vorst.

Wij gelooven dat de godsdienst van God ingesteld is, en dat de menschen Hem, en Hem alleen verantwoordelijk zijn, voor het uitoefenen van denzelve, tenzij hunne godsdienstige denkbeelden hen aansporen inbreuk op de rechten en vrijheden van anderen te maken; doch wij gelooven niet dat de menschelijke wet het recht heeft zich te bemoeien in het voorschrijven van regelen van aanbidding en zodoende het geweten der menschen te binden, noch vormen van openbare of persoonlijke toewijding voor te schrijven;

dat de burgerlijke overheid misdaad zou tegengaan, doch nimmer het geweten beheerschen; de schuldigen zoude straffen, doch nimmer de vrijheid der ziel onderdrukken. ***

Wij gelooven dat elkeen in zijn ambt geëerd behoort te worden; heerschers en overheden, als zoodanig gesteld zijnde voor de bescherming der onschuldigen, en het straffen der schuldigen; en dat alle menschen achting en eerbied aan de wetten verschuldigd zijn, daar zonder dezelve vrede en harmonie door regeeringloosheid en schrikbewind zouden vervangen worden; menschelijke wetten zijnde voor het bijzondere doel, ingesteld om onze belangen als personen en natiën, tusschen mensch en mensch, te regelen, en goddelijke wetten, van den hemel gegeven zijnde, voorschrijvende regelen voor geestelijke aangelegenheden, voor geloof en aanbedding, en de mensch aan zijnen Schepper voor beide verantwoordelijk zijnde. ***

Wij gelooven niet, dat het rechtvaardig is godsdienstigen invloed met de burgerlijke regeering te vermengen, waardoor het ééne godsdienstige genootschap bevorderd wordt en het andere in zijn geestelijke voorrechten wordt belemmerd, en de persoonlijke rechten van hare leden als burgers wordt ontzegd.

Wij gelooven dat alle godsdienstige genootschappen het recht hebben met hunne leden voor onordelijk gedrag volgens de voorschriften en verordeningen van die genootschappen te handelen, mits zulke handelingen betrekking hebben op het lidmaatschap en goede gemeenschap; doch wij gelooven niet, dat eenig godsdienstig genootschap gezag heeft in gericht te zitten over het recht van eigendom of leven, het ontnemen van de goederen dezer wereld, of hun leven of leden in gevaar te brengen, noch eenige lichamelijke straffen op hen toe te passen; zij kunnen alleenlijk van hun genootschap worden verbannen en van hun lidmaatschap beroofd."

*Kan er een betere verklaring van de rechten eens volks
gevonden worden?*

Ik vraag u, mijne broederen en zusteren, ik vraag de menschen van de wereld: waar kan een betere verklaring van rechten gevonden worden, de band tusschen Kerk en Staat, de burgerlijke en geestelijke autoriteit uiteenzettend, dan die welke ik zooeven las? Kan men er een vergissing in vinden, of een rechtvaardige tegenwerping maken?

De Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat de komst van Columbus in dit vasteland een gedeelte was van het goddelijk plan, door hetwelk dit land, dat in bewaring gehouden was, een wijkplaats zoude worden voor de verdrukten aller naties, opdat vrijheid van gedachte en geweten, in rechtvaardigheid, door alle volkeren genoten mocht worden. Wij gelooven dat de Heer hen die het

bestuur in handen hadden, inspireerde om ons een wetgevend, uitvoerend en administratief bestuur te geven, door hetwelk onze wetten worden gehandhaafd en bekrachtigd.

Contrast tusschen burgerlijke en godsdienstige wetten.

Onze burgerlijke wetten worden gehandhaafd door een Congres, hetwelk bestuurd wordt, in het maken der wet, door de constitutie van ons land; door onze Staatswetgevers onder autoriteit van het congres, en onze grenzen en stedelijke besturen onder autoriteit erkend door de wetgevende macht. De ambtenaren, die deze wetten uitvoeren, worden gekozen door het volk. De wetten, gehandhaafd door ons stedelijk bestuur, en de macht van de lagere rechters en ambtenaren, die ze bekrachtigen, zijn begrensd, wat betreft beide plaatselijke rechtsmacht en macht om straf op te leggen. Wetgevende wetten hebben rechtsmacht over al het volk van den Staat, terwijl de wetten van het Congres in alle deelen der republiek gehoorzaamd moeten worden. Besluiten, genomen door Stedelijk Bestuur of districtsrechters, zijn aan herziening onderworpen (op verzoek) en kunnen voor den hoogsten raad gebracht worden, wiens uitspraak beslissend is.

Elk van deze rechtbanken heeft de autoriteit een vonnis te handhaven door dwangmiddelen. Wij kunnen protesteeren, het mag in tegenspraak zijn met onze meening van recht en rechtvaardigheid, we mogen zeggen dat wij ons niet willen onderwerpen, het is alles te vergeefs, de burgerlijke wet eischt onderwerping. Zij kan zware boete opleggen en indien wij weigeren te betalen, ons eigendom met geweld in bezit nemen om aan het vonnis te voldoen. Zij kan ons gevangen zetten, levenslang indien noodig of ons zelfs van het leven berooven.

In tegenstelling hiermede zijn de wetten die de Kerk besturen, ons door God gegeven. Hij is de ontwerper, Hij is onze wetgever. Hij heeft het reglement van het Kerkbestuur geopenbaard en de ambtenaren aangewezen, die haar zaken behartigen. De wijkorganisaties, met haar begrensde administratieve machten, de ringen met hunne grootere rechtsmachten, en eindelijk de presideerende autoriteiten, die rechtsmacht hebben over alle zaken der Kerk, zijn ons allen door den Heer gegeven.

*Waar maatschappelijke en godsdienstige machten
volkomen verschillen.*

De mannen, die de zaken der Kerk bedienen, zijn haar Priesterschap; dit woord beteekent, zij die gekozen en verordineerd zijn om heilige godsdienstige plichten te volbrengen. De machten aan dit priesterschap verbonden, gekozen om in de zaken der Kerk te

bedienen, gelijk aan onze burgerlijke administratie, verschillen volkomen van elkaar in de manier van administratie. Laat mij lezen:

„Ziet, er zijn velen geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. En waarom zijn zij niet uitverkoren? Omdat hunne harten zoozeer op de dingen dezer wereld gezet zijn, en zij naar de eer der menschen zoeken, dat zij deze ééne les niet leeren:

Dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

Dat zij op ons kunnen bevestigd worden, is waar; maar wanneer wij ondernemen onze zonden te bedekken, of onzen hoogmoed of onze ijdele eerzucht te bevredigen, of bestuur, heerschappij, of dwang op de zielen der menschenkinderen in eenige mate van ongerechtigheid uit te oefenen, ziet, de hemelen onttrekken zich; de Geest des Heeren wordt bedroefd; en als deze onttrokken is — vaarwel zij dan het Priesterschap of gezag van dien man.***

Daarom zijn velen geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren.

Geen macht of invloed kan of zou krachtens het Priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid, ootmoedigheid, en door ongeveinsde liefde.

Door vriendelijkheid en zuivere kennis, welke de ziel, zonder huichelarij en bedrog, grootelijks zal ontwikkelen. Ik las uit de Leer en Verbonden der Kerk afd. 121. Wederom vraag ik u, mijne broeders en zusters, kan er eenige rechtvaardige critiek uitgeoefend worden op deze duidelijke verklaring betreffende de voorrechten en rechten van het priesterschap? Kan iets verkeerd zijn, hetwelk volvoerd wordt door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, door vriendelijkheid en ongeveinsde liefde. Waar vinden wij een verklaring van de autoriteit en plichten van het priesterschap die beter is, of die gelijk staat met die, welke ik zooeven las. Indien zij bestaat, is mijn aandacht er nooit op gevestigd geworden.

Het systeem van Kerk-Rechtbanken.

Het is waar, dat er een systeem van kerk-rechtbanken bestaat en er rechters zijn, wier plicht het is over de Kerk te waken, geschillen aan te hooren, die tusschen de leden zouden ontstaan en kennis te nemen van gevallen betreffende het gedrag van leden, wier handelingen on-christelijk, onzedelijk of tegen recht en rechtvaardigheid zouden zijn.

Dit systeem begint met de leeraars, van wie verwacht wordt, dat zij bekend zijn met het leven en gedrag van de leden van hun wijk, trachtende door overreding en liefde diegenen die van den weg des Heeren afgeweken zijn, te doen terugkeeren. Indien leden

weigeren of niet wenschen zich te laten regeeren door den raad van leeraars, kan hun zaak voor den bisschop gebracht worden, en indien zij ook daar geen voldoende recht kunnen vinden, voor den hoogen raad en van daar naar het Eerste Presidentschap.

Deze kerkgerichten, eenigszins met onze burgerlijke rechtbanken overeenkomend, verschillen in dit opzicht geheel en al van deze laatste. Hetzij het besluit genomen is door den bisschop, den hoogen raad of het Eerste Presidentschap, er wordt geen poging gedaan het besluit uit te voeren tegen den wil van den beschuldigde. Onbevooroordeelde mannen hooren de zaak aan, er zijn geen advocaten om de wet goed of verkeerd uit te leggen, de beschuldigde heeft het recht voor te komen en in zijn eigen belang te spreken en bewijzen te leveren, waarna het besluit gegeven wordt. Indien de beschuldigde weigert zich aan de uitspraak van het gerecht te onderwerpen, is de eenige straf, die men oplegt, het terugtrekken van de hand der gemeenschap of verbanning uit de Kerk, waarna men hem veroorlooft zijn weg in vrede te gaan, in zoover zijn geweten zijn ziel kan veroorloven vrede te bezitten.

De burgerlijke wet dwingend, de kerkwet vrijwillig.

Het doel van dit overzicht, kort en onvolmaakt als het is, is om uw aandacht te roepen tot het feit, dat de burgerlijke wet gegeven is voor de bescherming en bestuur over onze tijdelijke zaken, terwijl het priesterschap ons opgedragen is voor het bestuur en vooruitgang van de Kerk: dat de eerste daarin verschilt van de laatste is, dat zij dwingt, de andere is geheel vrijwillig. Alle menschen ongeacht ras, geloof of omstandigheid, moeten zich aan de burgerlijke wet onderwerpen, terwijl de mensch zich al of niet aan het priesterschap kan onderwerpen gelijk hij het wenscht.

Toen de Verlosser voor Pilatus gebracht werd, beschuldigde men hem o.a. van muiterij, daar hij verklaard had een koning te zijn. „Ja”, antwoordde hij, „maar mijn Koninkrijk is niet van deze wereld.” Het was niet een bedreiging van het Koninkrijk van Herodus of het keizerrijk van Rome. Hem was het koninkrijk der Hemelen, en had niets te maken met de koninkrijken van deze wereld, behalve dat Hij zijn volgelingen leerde hen gehoorzaam te zijn. Maar het volk, geen onderscheid kunnende maken tusschen het tijdelijke en het geestelijke, kon het niet begrijpen.

Korte inhoud en toepassing.

Dus, mijn broeders en zusters, kom ik tot deze slotsom: Dat het de plicht is van ieder lid der Kerk de wet van het land te eeren en te gehoorzamen, en hen te steunen die voor dat ambt gekozen zijn, in zooverre zij zulks doen in recht en rechtvaardigheid. Dat het priesterschap ons opgedragen is voor de ontwikkeling en het

bestuur der Kerk van Christus, en dat het niet wettig voor eenig ander doel gebruikt kan worden. Dat wij, indien wij het gebruiken ten voordeele onzer persoonlijke belangen, om aan persoonlijke trots te voldoen of het aanwenden door dwang of beperking, op gevaarlijk terrein zijn en niet in harmonie met het Woord van den Heer.

Mijn meening is, dat het priesterschap slechts dan wettig uitgeoefend kan worden, wanneer het tot doel heeft voor allen gelijke voordeelen te verschaffen, ieder lid in zijn eigen sfeer, en speciale voorrechten voor niemand, uitgezonderd wanneer men eer en onderscheiding verdiend heeft door toewijding aan het werk van den Heer. Gij moet daar niet uit begrijpen, dat mannen die het priesterschap dragen, geen recht hebben om in alle werkzaamheden van den Staat te deelen, en alle voordeelen te genieten, waarop het burgerschap aan hen recht geeft, maar dit aandeel en de eer, die zij kunnen bekomen, zoude het loon van verdienste zijn; en de invloed van het priesterschap zoude niet gebruikt worden om persoonlijke verlangens na te jagen. Noch wensch ik, dat gij de gevolgtrekking zoudt maken, dat het priesterschap niet beoefend zoude worden voor den vooruitgang en ontwikkeling van de tijdelijke belangen van het volk. Het zoude inderdaad een armzalig systeem van godsdienst zijn, hetwelk slechts de redding der zielen des menschen zoude omvatten, terwijl het de lichamen liet omkomen.

Hoe eenvoudig is het en toch hoe levenwekkend belangrijk. Indien het volk van de wereld slechts geleerd konde worden gehoorzaam te zijn aan deze leerstelling, gewillig te zijn de wet van het land te eerbiedigen en te gehoorzamen betreffende tijdelijke zaken, alle menschen vrij latend den Heer te antwoorden inzake geloof en aanbidding, ieder eerbied hebbend voor de rechten en meeningen van zijn buurman, op deze wijze den Keizer gevende wat des Keizers is en aan God datgene wat Zijn Koninkrijk toekomt, zoude er spoedig vrede heerschen over de gansche aarde, het Koninkrijk van Christus zoude opgericht worden, en de wil van den Heer zoude geschieden op aarde gelijk in den Hemel. Moge deze dag verhaast worde, is mijn nederig gebed door Jezus Christus. Amen.

J. H.

EENHEID.

„Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken eene reine spraak wenden; opdat zij allen den naam des Heeren aanroepen, opdat zij Hem dienen met een' eenparigen schouder.” Zefanja 3 : 9.

't Kind dat op m'n knie komt klimmen,
Vaders kleine lieveling,
Ziet een potloodhoutje glimmen,
En verlangt dat mooie ding.

Straks verlangt het andre zaken :
 Heel het lieve leven lang
 Zal 't verlangen, hunkren, haken.....
 Wondre, heimnisvolle drang!

O, verlangen doen wij allen!
 En de ziel die mooi ontplooit
 In des levens lotgevallen,
 Wordt in wensch-en-al vermooid.

Heel het leven is verlangen ;
 En in 't diepst van ons gemoed
 Juicht het als we aan 't stof niet hangen,
 Maar verlangen 't Hoogste Goed.

Want naar God en 't Hooger Leven
 Is ons diepste Zelf gericht
 In zijn ingeboren streven,
 Als een bloempje naar het licht.

En als zangers uiting geven
 Aan hetgeen ten deel hun viel
 In hun innerlijk beleven,
 Trilt gelijk-gestemde ziel.

„'t Hijgend hert, der jacht ontkomen,
 Schreeuwt niet sterker.....” Davids woord
 Is het lied der waarlijk-vromen
 Aller eeuwen, in elk oord.

Daar is eenheid, een beperkte,
 Maar die eens haar volheid vindt
 Als een snoer van dubbele sterkte :
 Geest en spraak, Gods kindren bindt.

Geest: de geest die Christus spreidde ;
 Spraak: een reine wereldtaal.
 Een in daad en woorden beide.....
 Heerlijkst eenheidsideaal!

Wat geloovigen verlangen,
 Van den eenheidsgeest doortrild,
 Zullen ze eens gewis ontvangen :
 De eenheidshonger wordt gestild!

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE

— ASSISTENT: C. ZAPPEY

„WELK ZAL HET TEEKEN ZIJN VAN UWE TOEKOMST?”

Somwijlen staat men ontsteld wanneer men de verslagen van de vreeselijke rampen leest, die zoo herhaaldelijk voorkomen in de verschillende gedeelten van de wereld en men aanschouwt met ernstige bezorgdheid de spannende, onrustige en hatelijke gevoelens die onder de volken in vele landen heerschen.

Kortgeleden werd het nieuws ontvangen, dat groote vulkanische uitbarstingen in Italië hadden plaats gevonden, die met veel verlies gepaard gingen. Na deze noodlottige gebeurtenissen komt het bericht van de bijna geheele verwoesting van Tokio en Yokohama in Japan door aardbevingen, vloedgolven en branden, waar miljoenen verloren gingen en een vreeselijke tol van menschenlevens betaald werd.

Onder den datum van 21 September geeft een „International News” artikel in een San Francisco-courant het volgend duidelijk verslag van deze verwoesting, zooals het gezien werd door een kapitein van een Japansch schip:

Trillende beschrijving van de verwoesting in Japan wordt verhaald door een scheepskapitein.

(International News Service.)

San Francisco, 21 September. — Een trillende beschrijving van de verwoesting van Yokohama, de groote Japansche forten te Yokusuka en het verdwijnen van het Oshima-eiland, werd hier vandaag verhaald door kapitein Tatsuzo Itoh van het Japansche vrachtschip „Horaisan Maru”, hetwelk de haven verliet toen de aardbeving van 1 September Japan schokte.

„Het schip schudde”, zeide hij. „Het water werd onstuimig en toen ik vanaf de brug door mijn kijker keek, kon ik de gebouwen van Yokohama zien tuimelen. Toen ik mij omwendde, zag ik één van de groote Yokusuka-forten inéén storten en dan, voor mijn oogen, zonk het Oshima-eiland onder de wateren. Er was niets dat wij konden doen en wij vervolgden onzen koers naar de Vereenigde Staten.”

Als wij onze aandacht wederom naar Europa wenden, kunnen wij dagelijks de verslagen van oprijzingen lezen in verschillende gedeelten van Duitschland en botsingen tusschen verdedigers van het gouvernement te Berlijn en communisten en voorstanders van de monarchistische en andere vormen van gouvernement, wier

geheel streven het ondermijnen van het tegenwoordige regime schijnt te beamen, welk regime een toestand van stabiliteit in het land probeert te vestigen. Er zijn berichten van dreigende burgeroorlogen en het afscheiden van staten, zooals Beieren en Saksen, en wat de uitkomst zal zijn, is moeilijk te voorspellen, maar het is een spannende en ernstige toestand. Spanje heeft haar moeilijkheden met Marokko en niet lang geleden bezette Italië met geweld Grieksch gebied om represaille te verkrijgen voor vermoorde ambtenaren, welke bezetting den vrede van Europa dreigde te verstoren.

Nu komt het nieuws, dat Rusland Perzië met oorlog dreigt en een leger van 80.000 mannen in Turkestan tezamen gebracht heeft. Om toe te voegen aan den angst van dit verdrukte land, komen de aardschokken, die bijna iederen dag terugkeeren, volgens de couranten-berichten. Zoo kunnen wij voortgaan om de vele voorvallen en gewichtige gebeurtenissen, die in de wereld plaats vinden op te sommen, maar die zulke dagelijksche gebeurtenissen zijn geworden dat zij nagenoeg onopgemerkt voorbijgaan.

Maar wat beteekenen al deze voorvallen?

Is het mogelijk dat de wereld de laatste groote crisis en het einde nadert en dat deze gebeurtenissen teekenen zijn voor diegenen die ze verstaan? Blijkt het niet, dat deze tijd gelijk is aan dien waarover de Heiland sprak toen Zijn discipelen kwamen en zeiden:

„Welk zal het teeken zijn van uwe toekomst en van de voleinding der wereld?” en Hij antwoordde.

„Velen zullen komen onder mijnen naam, zeggende: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.

En gij zult hooren van oorlogen en geruchten van oorlogen: ziet toe, wordt niet verschrikt; want alle die dingen moeten geschieden, maar nog is het einde niet.

Want het ééne volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ééne koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en daar zullen zijn hongersnooden, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen.

Doch al die dingen zijn maar een begin der smarten.”

En zoo gaat het 24ste hoofdstuk van Mattheus voort, voorspellende dat de liefde van velen zoude verkouden en er groote verdrukking zal wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe en ook niet zijn zal.

Waarlijk niemand zal twijfelen aan de woorden van den Zoon des menschen of dat Hij den dag van Zijne tweede komst voorzag, maar de oogen van de wereld zien deze gebeurtenissen zoo vaak, dat zij in een staat van lijdelijkheid gesust is en faalt om naar de waarschuwing van den Meester te luisteren, om haar lampen met olie gevuld te houden en te waken en te bidden, zoodat zij niet verleid en onbereid bevonden moge worden, want voor den tijd dat de zon verduisterd zal worden en de maan haar schijnsel niet zal geven en de sterren van den hemel zullen vallen, zal het Évangelië des Koninkrijks in de geheele wereld gepredikt worden tot een

getuigenis, waarna het teeken van den Zoon des menschen in den hemel verschijnen zal.

De getuigenis wordt van duizenden door de geheele wereld gehoord dat het Evangelie van het Koninkrijk hersteld is geworden in de uren van Gods oordeel, zooals voorspeld werd door Johannes den Openbaarder, en nu wordt gepredikt door Zijn knechten tot een getuigenis allen volkeren, en diegenen die de stem van den Meester herkennen, geven gehoor aan de roepstem: „Gaaf uit van haar, mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt.”

Dat de tijd kort is, kan niemand ontkennen. Iedere nieuwe dag brengt de verwezenlijking duidelijker aan het verstaanbare verstand, want vrede zal van de aarde weggenomen worden en in Zion alleen, de plaats door God bereid en waar Zijn Huis gevestigd is, zal veiligheid gevonden worden. Moge God verleenen, dat Zijn Verbondskinderen in de natiën, de veilige toevlucht van ontkoming mogen bereiken, de verwoesting van Babylon mogen ontvluchten en ten laatste waar Hij vertoeft, zij alzoo mogen zijn.

CHAS. S. HYDE.

Dat gaat mij niet aan.

Toen in Sint Louis (Amerika) een geheel-onthoudersvereening werd opgericht, wendde de voorzitter zich om steun tot een rijken grondbezitter, die hem weinig vriendelijk ontving. Toen dezen er op gewezen werd hoe noodig het was dat het drankmisbruik bestreden werd, antwoordde hij kort: „Daar moet de Regeering en de geestelijkheid maar voor zorgen, dat gaat mij niet aan.”

Eenige dagen later kwam hij met een prachtig rijtuig, bespannen met mooie paarden, aan het station om zijn vrouw en beide dochters, die een plezierreis gemaakt hadden, af te halen. Hij merkte, dat het publiek aldaar opgewonden was en druk sprak van een plaats gehad hebbende treinbotsing. Van den stationschef vernam hij, dat een ongeluk gebeurd was op de Mississippilijn, eenige mijlen van Sint Louis, met welke hij zijn gezin verwachtte.

„Ik geef 500 dollars voor een locomotief, die mij er brengt!” riep hij uit. „Het gaat niet”, zeide de chef, schouderophalend. „Duizend dollars”. „Al bood u ook 10.000 dollars zou het niet mogelijk zijn, daar geen locomotief beschikbaar is. Houdt u maar kalm, doctoren en verbandmiddelen zijn reeds ter plaatse”.

In opgewonden toestand liep hij een uur op het perron heen en weer, toen eindelijk de trein aankwam. De goederenwagen was in een lijkwagen herschepen. Daarin lagen zijn vrouw en oudste dochter, beiden dood, ernstig verminkt. In den aangrenzenden wagen lag zijn jongste dochter, levend, maar voor altijd kreupel. Dat alles ging hem wél aan. Het ongeluk moest worden toegeschreven aan het overmatig gebruik van drank door een baanwachter.

Wie kan zeggen, dat de strijd tegen het alcoholisme hem niet aangaat?

(De Volksbond.)

† OUDERLING LAFAYETTE THATCHER HATCH.

Andermaal vervullen wij den droevigen plicht om de lezers van „De Ster” in kennis te stellen met het overlijden van één van Gods getrouwen, die gewillig was alles te verlaten en de roepstem te gehoorzamen en Hem te volgen om Zijn Evangeliewoord bekend te maken aan zijn mede-natuurgenooten. Ouderling Lafayette Thatcher Hatch, slechts 24 jaren oud, verwisselde het tijdelijke voor het eeuwige den 25sten September in het ziekenhuis te Apeldoorn, waar hij slechts 10 uren vertoefde.

Zijn dood komt als een schok tot alle zendelingen en heiligen in Nederland, daar niets van zijn ziekte bekend was. Slechts 12 weken geleden was ouderling Hatch van Zion aangekomen en had al spoedig door zijn bescheiden karakter, vlijt en minzaamheid, aller harten gewonnen. Vooral was dit het geval met zijn mede-arbeiders, diegenen die met hem gearbeid hebben gedurende den korten tijd welken hij in dit land werkzaam was en hem hebben leeren kennen als één die met alle kracht zich wenschte nuttig te maken in den werkkring die zijn hemelsche Vader hem aangewezen had in Zijn Wijngaard.

Zoo vol van lust tot arbeid was deze ouderling, dat eenige dagen vóór zijn dood hij nog vol moed uitging om met traktaten van deur tot deur te arbeiden, zonder twijfel zich niet al te wel voelende, daar de ziekte waaraan hij lijdende was, toen alreeds in hevige mate zijn gestel moet ondermijnd hebben.

Aan niemand heeft hij den ernst van zijn ziekte bekend gemaakt, uit vrees dat de zedings-president hem terug naar Zion zoude zenden en hem de gelegenheid ontnomen zoude worde om zijn zending onder dit volk te volbrengen. Toen hij zijn bed moest houden, werd het pas kenbaar dat hij ongesteld was en kort daarna is hij heengegaan. Zelfs den dag dat hij niet meer van zijn legerstede kon verrijzen, verzocht hij zijn mede-arbeider om toch vooral geen bericht te zenden naar het hoofdkantoor, hetwelk gelukkig wijns toch plaats vond.

Voor zijn geliefden aan de andere zijde van den Oceaen, die door deze gebeurtenis het diepst getroffen worden, bidden wij God om kracht en opbouw om dit lot te dragen en hen te sterken en te vertroosten in het smartelijk verlies. Vooral voor zijn vader, die eenige jaren

Lafayette Thatcher Hatch.

geleden geroepen werd om het stoffelijk overschot van zijn echtgenote in de groeve der vertering neder te laten, zal dit treurig nieuws zwaar vallen, maar onze smeekbede die tot den hemeltoon opstijgt, is: dat de goede God de overtuiging in zijn hart moge griffen dat een gelukkig weêrzien heeft plaats gevonden aan de andere zijde van het graf en zoon en moeder vereenigd zijn en een blijde hereeniging voor allen éénmaal plaats zal vinden waar de dood geen macht meer heeft; en dat zijn zoon, in zijn jeugd uit het aardsche leven geroepen, nu werkzaam is om het Evangelie bekend te maken aan diegenen, die gestorven zijn zonder een wetenschap van het plan van zaligheid.

Ouderling Lafayette Thatcher Hatch werd 4 April 1899 te Logan, Utah, geboren, zoon van Hezekiah E. Hatch en Gorgia Thatcher. Hij arriveerde 1 Juli in het zendingsveld en arbeidde een poosje in Rotterdam, waarna hij werd verplaatst naar Apeldoorn. Het stoffelijk overschot vertrok 3 October per s.s. „Nieuw Amsterdam” naar Zion.

ZIJN LEVEN WAS IN CHRISTUS EN ZIJN STERVEN EEN GEWIN.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE OPVOLGING IN HET PRESIDENTSCHAP DER KERK.

(Vervolg.)

Gij ziet dat al deze mannen, die door James Whitehead genoemd worden, zijn verklaring logenstraffen door hun geheelen levenswandel. Maar er is nog meer. Joseph Smith van de „Gereorganiseerde” Kerk ontkent het zelve. Terwijl hij verklaart door zijn vader gezegend te zijn, zeide hij in het Tempelgrondgeding:

„Neen mijnheer, ik heb niet verklaard dat ik verordineerd werd door mijn vader; ik heb de verklaring niet gemaakt. Ik werd NIET verordineerd door mijn vader als zijn opvolger — zooals ik het woord verordineeren versta, werd ik niet verordineerd.” (Plaintiff’s Abstract, bladzijde 79, paragraaf 162.)

Zoo, de getuigenis van James Whitehead is waardeloos. John S. Carter zeide dat de Profeet zijn zoon koos in een openbare vergadering op een Zondag in Nauvoo „kortelings vóórdát Joseph vermoord werd”. (True Succession, bladzijde 48.) Toch wist niet

één van het volk er iets van. Niets werd er van gezegd gedurende de moeilijkheden met Sidney Rigdon; en William Marks, president van den Nauvoo Ring, zoude hoogstwaarschijnlijk wel tegenwoordig zijn geweest in een openbare vergadering, die op Zondag gehouden werd te Nauvoo. Toch steunde hij den eisch van Sidney Rigdon om curator te zijn, toen de laatste verklaarde dat er geen opvolger aangesteld kon worden. Het is een weinig vreemd, dat een zoodanige aanstelling in een openbare vergadering gemaakt kon worden en dat dan al de menschen juist weinige maanden later ontrent deze aanstelling in onkunde kunnen zijn. Waar was het volk dien dag, dat deze openbare vergadering gehouden werd? Het zoude zooveel gemakkelijker voor Sidney Rigdon geweest zijn als hij op den 8sten Augustus 1844 gezegd had: „Ik wensch als voogd aangesteld te worden, totdat de jonge Joseph opgroeit!” inplaats van te verklaren dat er geen opvolger aangesteld kon worden! Hoe gemakkelijk zoude het voor Lyman Wight geweest zijn als hij gezegd had: „Ik was tegenwoordig toen Joseph zijn zoon in Liberty-gevangenis als zijn opvolger zegende”, of voor James Whitehead en John S. Carter om verklaard te hebben dat de jonge Joseph verordineerd werd om zijn vaders opvolger te zijn in een openbare vergadering, kortelings vóór het martelaarschap en het volk aldus daaraan herinnerd zouden hebben. Hoe vreemd dat een zoodanige belangrijke gebeurtenis uit de gedachten van een geheel volk zoude glippen ten tijde van zulk een gewichtig oogenblik? Maar zij dachten er niet aan. De waarheid is echter, dat het een later invallende gedachte was van deze mannen.

Er is iets anders hetwelk eigenaardig is: Er waren te veel „aanstellingen” en „verordineeringen” van dezen „opvolger”, dewelken het geheele geval zoo verdacht er uit doen zien. Het is niet redelijk om te veronderstellen dat de Profeet zijn zoon iedere twee of drie dagen „aanstelde”, „zegende” en „verordineerde”. Als zoiets plaats had gevonden, zoude het gedaan zijn op een behoorlijke manier en wijze en in de tegenwoordigheid van de presideerende ambtenaren van de Kerk en een juist verslag zoude gehouden en bewaard gebleven zijn. Maar de verslagen van de Kerk zwijgen en het is zeer duidelijk dat Lyman Wight, James Whitehead, John S. Carter en zelfs Joseph van de „Reorganisatie” zelve, deze „aanstelling” of „verordineering” gedurende den meest kritieken tijd dat het vermeld moest worden, „vergeten” hadden — 8 Augustus 1844.

William Smith verklaart dat het recht van het Presidentschap door het nakomelingschap moest komen en daarvoor ondersteunde hij den zoon van den Profeet in 1850 en zelfs in November 1845. (True Succession, bladzijde 17.) Toch wist William Smith van geen aanstelling of verordineering van den jongen Joseph af, alhoewel hij één van de Apostelen was en het zekerlijk geweten zoude hebben als zoiets had plaats gevonden. In Mei 1845 verklaarde hij

dat de Twaalven de juiste autoriteiten waren om de Kerk te leiden. (Times and Seasons 6 : 904.) Hij werd den volgenden October afgesneden en het was nadat hij afgesneden was, dat hij het recht van den jongen Joseph voorstond. Bovendien verklaarde William Smith dat hij zelve door zijn broeder verordineerd was om de Kerk te leiden. (Robert's Succession p.p 103—105). Ook volgde hij James J. Strang en nam hem aan als den „opvolger”, totdat hij ook van deze richting afgesneden werd.

Kunnen wij eenig geloof in de getuigenissen van mannen als Lyman Wight, James Whitehead, John S. Carter en William Smith stellen? Onvoorwaardelijk neen.

Dat de Profet zijn zoon niet koos, wordt alzo duidelijk bewezen uit de volgende getuigenissen door betrouwbare getuigen in den juisten tijd gegeven.

GETUIGENIS VAN PRESIDENT YOUNG.

In een vergadering 7 Augustus 1844 te Nauvoo gehouden, zeide hij:

„Hoe dikwijls heeft Joseph tegen de Twaalven gezegd: „Ik heb den grondslag gelegd en gij moet daarop bouwen, want op uw schouders rust het koninkrijk.***

Ik zeg u in den naam van den Heere, dat geen mensch in staat is een ander tusschen de Twaalven en den Profet Joseph Smith te plaatsen. Waarom? Omdat Joseph hun leider was en hij heeft in hun handen de sleutelen van het Koninkrijk in deze laatste bedeeling voor de geheele wereld, overgegeven; plaats niets tusschen het Priesterschap van God.” (Geschiedenis van de Kerk voor 7 Augustus 1844.)

(Wordt vervolgd.)

ZWERVERS.

(De Mormonen).

„Ongetwijfeld is dat weinige allerminst voldoende om een oordeel te kunnen vellen omtrent dit vreemde volk; doch dit is zeker: de indruk was een geheel andere dan ik had verwacht. Wie trouwens is niet omtrent de Mormonen bevooroordeeld? H. H. Bancroft, die Utah behandeld in het 21e deel van zijn reusachtige geschiedenis der Pacific States, zal dan ook door niemand van overdrijving beschuldigd worden waar hij in het voorbericht verklaart: nimmer bij al zijne geschiedenis navorschingen de waarheid te hebben moeten uitgraven van onder zulk een ontzettenden berg leugens als er omtrent dit volk zijn opeengestapeld.

Hubert Bancroft's blijkbaar niet minder onpartijdige, dan uitvoerige studie legt een gunstige getuigenis af omtrent de steeds bespote, veel geplaagde en somwijlen zeer streng vervolgte man-

nen, die wij Mormonen noemen, en wien een nieuw geloof de noodige kracht schonk om aan dit alles niet alleen weerstand te bieden, maar óók tegen de verdrukking in te groeien.

Eerbied gevoelt zeker een ieder voor die Hollanders in Michigan, die om der geloofswille zoo veel moesten lijden, hun vaderland vaarwel zeggen, en onder veel ontbering, de woeste wouden van lieverlede ontginnende, eindelijk door onverdroten arbeid tot betrekkelijk welvaart zijn gekomen. Maar hunne vervolging om der geloofswille is kinderspel, de door hen geleden ontbering is weelde en comfort, vergeleken bij de ellende en de vervolging ondergaan door de Mormonen in hetzelfde land dat voor de gevluchte Nederlanders een land der vrijheid was. Doch evenveel grooter dan de smaad was, evenveel schitterender is dan ook de victorie; en wie weten wil — niet enkel wát mannen over hebben voor hun heiligste overtuiging, maar ook wát mannen door hun geloof kunnen tot stand brengen, die heeft te gaan niet naar Michigan, doch naar hetgeen wij noemen Utah, en de bewoners zelven Deseret: het land van de honingbij, de vestiging der „Latter-Day Saints”.

R. P. J. TUTEIN NOLTHENIUS in: „Nieuwe Wereld”.
Indrukken en aantekeningen tijdens een reis door de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

Overleden.

Te Amsterdam overleed 17 September Maartje Wijkstra, dochter van Lieuwe Wijkstra en Maartje Heines. Het kindje werd 12 Juli 1922 te Amsterdam geboren en door ouderling Samuel R. Carpenter 1 April 1923 ingezegend.

Rectificatie.

In „De Ster” van 15 September op bladzijde 270, regel 10, staat 730 jaar, lees 930 jaar.

INHOUD.

Conferentie-toespraak van President Anthony W. Ivens	blz. 301	† Ouderling Lafayette Thatcher Hatch	blz. 312
Eenheid	„ 307	Oorsprong van de „Gereor- ganiseerde Kerk”	„ 313
„Welk zal het teeken zijn van Uwe toekomst?”	„ 309	Zwerfers	„ 315
Dat gaat mij niet aan.	„ 311	Overleden	„ 316

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.